

ЧУДОВА ПРИГОДА СЕЛА І ГАБІ З РУЙНАЦІЄЮ ВСЕСВІТУ

ЗНАЄТЕ, ЯК Я РОЗУМІЮ, коли книжка — крута?

Коли не можу навіть розповісти про неї, щоб не зіпсувати всіх дивовижних сюрпризів. Тобто... я можу пояснити, чому батька Габі звать Татусь-Блискавка, або чому вчитель Села доктор Докторштань одягається як автомат з продажу різноколірних жуйок, або навіть чому Селів батько-фізик та його помічниця Боніта (трішечки не зовсім людина) споруджують у вітальні межовідновлювач. Але ж ви мені нізащо не повірите. Скажете, якусь какасеку верзу. І вже точно не повірите, якщо розповім, як у шафіці Ясмані опинилася мертва курка.

То була спритність рук? Чи справжня магія? Чи то було... ой, не знаю навіть... щось страшніше? Таке, що може всесвіт пошматувати й спричинити гармидер настільки космічних масштабів, що навіть такий суперприбиральник, як пан Мілагрос, не зможе його прибрати?

Просто самі пірняйте в цю історію і про все дізнавайтесь.

Ще трохи, і ви познайомитесь із Селом Відоном. Вони з татом та Мачухою-Американкою щойно переїхали зі штату Коннектикут до Маямі, бо... ну, скажімо так, життя дуже ускладнилося відтоді, як мама Села перетворилася з Мамі Вива на Мамі Муерта*¹.

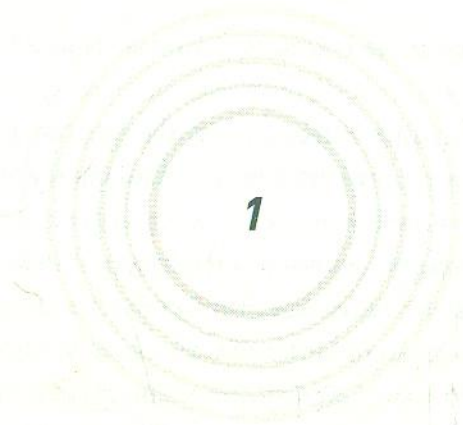
¹ Слова, позначені зірочкою, можна подивитися в словничку наприкінці книжки. (Тут і далі — прим. перекл.)

Міняти школу завжди непросто, навіть якщо Академія мистецтв Кулеко значно крутіша за Селову стару школу. Тут Сел вивчає предмети, що допоможуть здійснити його мрію стати найкращим фокусником на світі, а серед його однокласників — танцюристи, музиканти, актори, художники по костюмах, навіть кінорежисер, котрий знімає шедевр, присвячений історії смикань за труси. На жаль, переїзд із Коннектикуту до Флориди Селових проблем не розв'язав. Через діабет йому все ще треба контролювати рівень цукру в крові, використовуючи спеціальний медичний набір та реанімаційний пакет зі «скітлаз». Він щодня опиняється в кабінеті директорки, але кожного разу *взагалі* не зі своєї вини. Його однокласники дивляться на хлопця косо, наче бояться, що він може виявитися брухо*.

А ще є Габі Реаль — президентка учнівської ради та редакторка шкільної газети. Нею Сел чи то захоплюється, чи то мріє втекти від неї зі швидкістю світла. Він ще не визначився. Але Сел точно знає: Габі винює його найпотаємніші, найстрашніші секрети. Вона твердо намірилась якнайбільше дізнатися про цього дивного новачка, котрий уміє робити просто надзвичайні фокуси. Чи можуть Сел і Габі довіряти одне одному? Слід це з'ясувати, якщо вони хочуть пережити навчальний рік без того, щоб, ну як би це сказати, зруйнувати власну репутацію та знищити часопростір.

Вітаємо в Академії Кулеко — світі, вигадати який під силу тільки Карлосові Ернандесу! Я не можу розповісти про всі тамтешні таємниці, а то буде нецікаво. Але одне обіцяю твердо: щойно ви прочитаєте про дивовижний всесвіт Села і Габі, вам самим закортить перебраться до нього!

Pick Pindar

ІСНУЄ БАГАТО ПОГАНИХ порада про те, як поводитися з забіяками. «Не звертай на них уваги. Не бійся їх. Розповідай про них учителям, розповідай про них батькам, розповідай про них стоматологам, котрі ставитимуть твої зуби на місце».

Але по-справжньому класний спосіб поводитися з забіякою — це запхати сиру курку до його шкільної шафки.

У розборки з Ясмані Роблесом я встряг уже на третій день свого нового життя в Академії мистецтв Кулеко — спеціалізованій школі в центрі Маямі. Щоб туди потрапити, треба мати гарні оцінки, пройти співбесіду і ще — або показати портфоліо (для образотворчого й літературного напрямів), або взяти участь у прослуховуванні (для музичного й театрального). Можна припустити, що до Кулеко складно вступити й забіяки туди просто не потрапляють, але я так не думаю.

А думаю я, що на світі просто багато забіяк. Якщо приймати тільки тих, хто ніколи ні до кого не чіплявся, школа буде порожня.

Ну коротше. Я ще в Коннектикуті навчився поводитися з забіяками.

Була середа, і між четвертим та п'ятим уроками я пішов до шафок, як усі сотні тисяч учнів. Виклав підручник з історії, схопив математику, щоб можна було домашку на перерві зробити, обідаючи; а потім відкрив сумку з фокусницьким реквізитом і дістав печатку-«спіймайку». На восьмому уроці в нас мало бути заняття з театральної майстерності, де треба самопрезентацію влаштувати. І я збирався використати печатку, щоб показати, як спритність рук працює. Фокуси — моя фішка.

Час ще лишався, тож я дістав свою сумку діабетика та вилловив звідти глюкометр. Гадав, що до обіду зі мною все буде норм, але під кінець попереднього уроку відчув прострацію та сонливість. Мабуть, рівень цукру в крові впав. Краще перевірити.

Поки я копірився в речах, помітив поряд високого хлопчину, котрий намагався відімкнути свою шафку. Такий собі кубинець у кубі: темна шкіра, м'язи як у чемпіона-легкоатлета, а стрижка коротка, аж видно, як шкіра випинається там, де лишилися тільки малесенькі кучерики. Він і вчора бився над своїм замком, але так його й не здолав, тож мусив іти на наступний урок з повним підручників рюкзаком. Першого дня я таку саму халепу мав, доки не збагнув, що треба добряче притиснути, коли обертаєш диск.

Я хлопець привітний. Тому й сказав до нього:

— Чуєш, пацан. У мене теж фіговий замок. Штука в тому, щоб натиснути згори і тоді...

На цих словах він врізав своїй шафці. Весь коридор примовк.

Ясмані (я дізнався його ім'я пізніше, але навіщо ж тримати вас у напрузі?) повільно розвернувся й подивився на мене. Оглянув з голови до п'ят, виконуючи якісь там крутопацанські підрахунки, щоб з'ясувати, чи мене подужає.

Певно, вирішив, що так, бо підступив до мене — весь такий швидкий, лютий, груди вперед, руки широко розведені. Судячи з того, що ніс мав плаский, як трилисник конюшини, на бійках він знався добряче.

— Що, з сафари повернувся, білий хлопчику? — спитав він. — Ну, в смислі, якщо ти *взагалі* хлопчик.

Ану секундочку, я відповім на цей наїзд.

Прикол із «сафари» стосувався того, що я мав на собі полотняні штани-карго і такий самий жилет, і в кожної одєжини — по чотири кишені, повні гаджетів та всіляких корисних штучок. Практично весь мій одяг має багацько кишень. Я будь-якої миті готовий розпочати виставу. Ніколи ж не знаєш, коли світу знадобиться дрібочка магії.

«Білий хлопчик» стосувався, мабуть, того, що йому я здався білошкірим. Коли я жив у Коннектикуті, то школярі казали мені: «Вали до своїх смаглявих». Але тепер я в Маймі: нове місце, нові уявлення про відтінки шкіри.

А оте «якщо ти *взагалі* хлопчик»? Маю доволі довге волосся. У ньому можна ховати всілякі штуки під час фокусів. І оцеї печерний розум вважає, що назвати когось дівчиною — це образити.

Ну нехай. Я спробував той підхід до забіяк, що з «Мого маленького поні»:

— Вибач. Просто хотів допомогти.

І пішов собі. Та хлопець перекрив мені шлях:

— Ти? Допомогти мені? Навіщо мені допомога якогось дурбещала?

Я подивився йому прямо у вічі:

— Але шафка твоя досі замкнена, не?

Може, варто було змовчати. Але він назвав мене «дурбещалом». Як тут змовчиш?

Ну він і зробив те, що роблять забіяки: вибив сумку діабетика з моїх рук. Вона впала на підлогу з дзенькотом і тріском. У середині в мене теж неначе щось тріснуло.

У сумці були інсулін, шприци, глюкометр, контейнер для гострих предметів (тобто використаних голок), пластири й величезна пачка «скітаз». Якщо він зламав у сумці щось важливе, то реальна халепа.

Я став навколішки, щоб усе підібрати. Коли потягнувся до сумки, руки трусились. Я спробував розслабитися. Заплющив очі, сповільнив дихання і згадав, що Папі казав, коли Мамі померла: «Страх — це коли твоє тіло намагається наказувати мозку. Але мозок — пан тіла. Він — головний».

Я повільно розплющив очі, як у кіно роблять хороші хлопці тієї миті, коли збагнули, як перемогти лиходія. Помітив, що юні генії з Академії мистецтв Кулеко зібралися навколо мене і Ясмани. Ця юрма не здавалася такою кровожерливою, як у попередній школі. У Коннектикуті, щойно починалася бійка, учні ухали, як у «Планеті мавп», стрибаючи вгору-вниз та лупасили одне одного, наче сподівалися, що когось прямо зараз за труси висмикне назад у кам'яну добу. А ці школярі були похмурі й тихі, немов зібралися до участі в якомусь нудному шкільному заході.

Ну та мені однаково, цікаво їм тут чи ні. Головне, що мене оточили. Я в пастці.

Стоп. Ні. Це просто відмовка, а я собі не брешу. Якщо схочу, можу їх розштовхати й вибратися. Але всі погляди були прикуті до мене. У мене була публіка. А я — артист.

Ясмани розчепірів пальці, а потім стиснув їх у кулаки:

— Настав час твоєї смерті, коротгунчику. Вставай.

Я випростався. Прямо в нього під носом.

— Час смерті? — перепитав.

— Час. Смерті, — повторив він.

— Для курки у твоїй шафці, маєш на увазі?

— Що?

От у цьому й полягає справжній секрет того, як поводитися з забіяками. Змінюйте правила гри. Ти думав, що ми тут зараз будемо битися, бо ти такий крутий пацан, але — сюрприз! — зненацька ми розмовляємо про мертву курку.

— У тебе в шафці — мертва курка, — оголосив я перед усім натовпом. — Ось чому ти не хочеш шафку відімкнути. Щоб хтось не побачив твою ціпу. Бо... — я знову повернувся обличчям до Ясмани, — це ж яким треба бути придурком, щоб тримати в шафці мертвих курей?

— Припини товкти про мертву курку!

Усі зареготали. Отут би Ясмани на берсерка й перетворився, якби одна дівчинка не верескнула:

— Кров!

Вона вказувала на його шафку.

— Що? — спитав Ясмани й разом з усіма подивився туди.

О так, із шафки підтікала рожевувата рідина, як та, що накопичується в пластикових піддонах, у які пакують м'ясо. Трішки, але досить, щоб натекла калюжка на підлозі. А навіть крапелька крові здатна добряче сполохати людей.